

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

בעניין:

1. אמיתי יגאל

2. אמיתי איילה

עוה"ד יעקב מנקין ועוה"ד שלמה שמלה התובעים

נגד

1. ynet – ידיעות אחרונות

2. סניור אלי

3. פדר יון

4. מוזס מימי

עוה"ד תם נוימן הנתבעים

פסק-דין

זו תביעה ותביעה-שכנגד בגין פרסום לשון הרע. התביעה העיקרית מעלה אף טענות של פגיעה בפרטיות, רשלנות ועשיית עושר ולא במשפט.

בבסיס שתי התובענות פרסום באתר החדשות באינטרנט 'ynet' מיום שישי, ח' בתמוז, תשס"ה, 15/07/05, של תצלום בו נראה גבר ממושקף עטור-זקן וחובש-כיפה כשהוא מחבק נערה אשר מטפחת לראשה, שגבה מופנה אל המצלמה, וברקע, מאחוריהם, חומת אבן עליה גדרות, ובצמוד לתצלום, על רקע אדום בוהק, כותרתה של הכתבה, בזו הלשון:

"ושוב שמן על הכביש ליד מעשיהו"

מתחת לכותרת מופיעה כותרת המשנה, לאמור:

"מתנגדי ההתנתקות שפכו 36 ליטר שמן על כביש הגישה לכלא ברמלה, שם עצורים חבריהם לחסימות."

התובעים טוענים כי המצלמים בתמונה הם התובע 1 עצמו ובתו הקטינה בת ה-14, התובעת 2, וכי אין להם כל קשר ולא היו מעורבים בשום דרך שהיא בנושא הכתבה, קרי: שפיכת שמן על כביש הגישה לבית-הסוהר ברמלה – מעשה המסכן גופם וחייהם של נהגים, אשר לו הם מתנגדים. טוענים התובעים, כי לא נאמר בכתבה דבר אשר יסביר מה הקשר בינם לנושא הכתבה, שעניינה חסימת הכביש וסכנת ההחלקה.

על-כן טוענים התובעים, כי הצבת תצלומם, המזהה אותם, בסמיכות לכותרת הכתבה, לכתבה ולתגובות לה, המכילות דברים שפרסומם משפילם בעיני הבריות, עושה אותם מטרה לשנאה, לבוז וללעג תוך שיוכם להתנהגות הספציפית המתוארת בכתבה, למעשים או לתכונות המיוחסים להם כתוצאה מכך, גרמו לפגיעה בשמם. להוכחת הפגיעה, מפנים התובעים ל-289 תגובות ("טוקבקים") שנתקבלו בעקבות הצילום והכתבה, המצטיינות בביטויים אלימים ביותר, ובמכנה-משותף נמוך ביותר.

כן טוענים התובעים כי הייתה במקרה דכאן הפרה של חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

אומר כבר עתה כי התובעים זנחו בסיכומיהם את עילות תביעתם ברשלנות ובעשיית עושר ולא במשפט, ועל-כן אלה נדחות.

עיקר טענתם של הנתבעים, כי שמם של התובעים לא אוזכר בגוף הפרסום נשוא התביעה, לא בכיתוב המלווה את הצילום ואף לא בתגובות. כן טוענים הנתבעים, כי אין לזהות מי מהתובעים בצילום: פני התובעת 2 אינם נראים כלל, שכן היא מצולמת כשגבה למצלמה, מחצי הגוף העליון, מטפחת מכסה את ראשה וידיה כרוכות בחיבוק סביב כתפי אביה, אשר אף פניו ברובם מוסתרים עקב תנוחת החיבוק של בתו, כאשר חלקם התחתון של פניו מוסתר מאחורי מטפחת הראש של בתו.

טוענים הנתבעים, כי אין בצילום כדי לפגוע בשמם הטוב של מי מהתובעים, ובכל מקרה – הצילום צולם ברשות הרבים, ואין בו – צילום אשר מציג אב מחבק את בתו – כדי לבזות או להשפיל. כן טוענים הנתבעים, כי הכיתוב המלווה את הצילום כולל את המשפט "שם עצורים חבריהם לחסימות", והצילום מתעד נערות שהיו עצורות בגין חסימת כבישים, ועל-כן, לטענתם, תואם את הדיווח המילולי, שהנו אמת.

ה ר ק ע ל ה ג ש ת ה ת ב י ע ה

(1) ביום 18/02/2005 התקבל בכנסת חוק יישום תכנית ההתנתקות, תשס"ה-2005, שתכליתו, בין השאר, כאמור בסעיף 1, שבו "פינוי ישראלים ונכסיהם מחבל עזה ומשטח בצפון השומרון, בהתאם להחלטות הממשלה... העתקת מקומות מגורים של קבוצות מתיישבים והעתקת אגודות שיתופיות התיישבותיות למקומות חלופיים, לפי הוראות חוק זה" (ס"ח תשס"ה, 1982).

(2) עת התקבל חוק ההתנתקות, התקיים בדרום רצועת עזה גוש התיישבות ישראלי, מצפון לרפיח, ובו שבע עשרה התנחלויות, שבהן כ-8,800 ישראלים יהודים, כאשר ברצועת עזה כולה כ-1.3 מיליון פלשתינים מוסלמים.

(3) צווי יישום תכנית ההתנתקות שנחתמו בידי ראש הממשלה דאז, אריאל שרון, ושר הביטחון, שאול מופז, התייחסו לפינויים של כלל התושבים הישראליים מגוש קטיף ומצפון השומרון, תוך הריסת 2,528 מבני מגורים בגוש קטיף, 236 מבני ציבור, מתוכם 26 בתי-כנסת, בגוש קטיף (ראו, לדוגמה, צו יישום תכנית ההתנתקות על-פי החלטת הממשלה 3281, מיום י"א אדר א', תשס"ה, 20/02/07). כמפורט בחוק ההתנתקות, הוצאתו מן הכוח אל הפועל הצריכה התארגנות מנהלתית וביטחונית.

קבלתו של החוק, כמו גם ביצוע תכניות ההתארגנות להחלתו, עוררו התנגדות עזה מצד חוגים שונים בישראל, ובמיוחד מצד המתיישבים בגוש קטיף ובצפון השומרון עצמם ותומכיהם, אשר קיימו פעילויות מחאה רבות, בעיקר במהלך החודשים שבין פברואר ואוגוסט, שנת 2005. בין היתר, פעלו מתנגדיה של תכנית ההינתקות בפעולות של חסימות צמתים מרכזיים ברחבי בארץ, כצומת 'גהה', צומת 'מורשה', צומת כפר חב"ד, מחלף קק"ל בנתיבי איילון, ועוד, מה שיצר פקקי-תנועה ארוכים. חסימות הצמתים המרכזיים

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

נעשו בדרך של ישיבת מאות בני-נוער ואחרים במרכזי הצמתים ממש, תוך סירובם להתפנות, עד לפינויים בידי כוחות של משטרת ישראל (נספח ג' לסיכומי התובעים).

הצדדים

התובע מס' 1, אדם כבן ארבעים, בעל השכלה תורנית מלימודים בישיבת 'מרכז הרב', למד לקראת קבלת תואר במדע המדינה, עובד במקצועות הקשורים ברשתות האינטרנט, למד במסגרות שונות לימודי עיתונאות, קולנוע, רדיו וטלוויזיה, נשוי ואב לעשרה ילדים, שומר מצוות, מתגורר ביישוב יצהר (המצוי בגב ההר של מזרח השומרון, ברצף היישובים באזור שכם) ומשמש כדובר, בהתנדבות.

התובעת, ילידת 1990, היא בתו השלישית של התובע. בעת פרסום התצלום נשוא התביעה הייתה כבת חמש-עשרה. התובעת, נעצרה ביום 18/05/05, או בסמוך לכך, למשך 36 יום, בעת שהשתתפה בהפגנה שכוונה נגד הפעלת תכנית ההתנתקות מחבל עזה וצפון השומרון, שכללה חסימת צמתים ("מבצע 'ניסוי כלים'") (מוסכמה מס' 5 בין הצדדים).

נוכח סירובה של התובעת למסור את שמה ופרטים מזהים על עצמה, הורה בית-המשפט לנוער (כב' השופטת נירה דסקין), בהחלטתו מיום 25/05/05 (בתיק ב"ש 5057/05, ת. פ 261/05), על המשך מעצרה של התובעת, כמו גם של שבע נערות קטינות אחרות, כן נקבעו חלופות מעצר. התובעת סירבה לקיים את תנאי חלופת-המעצר. אף התובע, אביה, לא התייצב בבית-המשפט כדי להפקיד את הערבות שנקבעה או לשם השמעת טיעונים נגד הערבות או נגד המעצר (ראו: בג"ץ 5283/05 ח"כ הרב יצחק לוי נ' משרד החינוך, פ"ד נט(2) 826).

הנתבע 1 הוא עיתון מקוון בשם 'ynet', בו התפרסמו הצילום והכתבה נשוא התובעה. הנתבע 3 הנו עורכו הראשי של האתר בו הוצגה הכתבה. מדובר בעיתון ובאתר אינטרנט בעלי חשיפה עצומה, המגיעה לכל הקהלים והמגזרים במדינה. (מוסכמה).

ההסדרים הדיוניים

כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 23/05/06, הגיעו באי-כח הצדדים למוסכמות, בתביעה ובתביעה-שכנגד. הוסכם עליהם כי בית-המשפט יפסוק על יסוד החומר שבתיק, לאחר הגשת הסיכומים, בפסק-דין מנומק. בתביעה העיקרית (להבדיל מהתביעה-שכנגד) לא נשמעו כלל עדים.

לאחר שלא הוגשו סיכומי באי-כח הצדדים במועד (30/10/06), הוריתי ב-רביים על מחיקת התביעה והתביעה-שכנגד מחוסר-מעש. ביום 06/11/06 הוגשה בקשת התובעים ל"החייאת" התיק. בית-המשפט, בנסיבות, נעתר לבקשה. אושרה הסכמתם הדיונית הנוספת של הצדדים, כי על מנת למנוע הגשת כפל כתבי סיכומים, יסתפקו הצדדים בהגשת כתב סיכומים אחד לכל צד. בהתאם, הורה בית-המשפט על השלמת הגשת הסיכומים. אחרון הסיכומים הוגש ביום 08/02/07. נוכח השיבוש שחל בלוחות-הזמנים המתוכננים לכתחילה לתיק זה, ניתן פסק-הדין, אך עתה, לאחר שנכנס ל"תור" מחודש של מתן פסקי-דין בלשכתי, בין התיקים שהסיכומים בהם הוגשו במועד.

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

המוסכמות בתביעה העיקרית

- א. תמונתם של התובע ובתו פורסמו באתר האינטרנט 'ynet' של הנתבעים ("4/ת").
- ב. התובעת הנה קטינה ("1/ת").
- ג. התמונה פורסמה בעמוד הבית של אתר הנתבעים, במשך שעות ומחצה.
- ד. אין קשר בין מעשה שפיכת השמן על הכביש לבין מי מהנתבעים, ככל שידוע לנתבעים.
- ה. התובעת חסמה צירי תנועה. התובעת השתתפה בהפגנה בה חסמה צירי תנועה עם נערות אחרות, ונעצרה בשל כך לתקופה העולה על 21 יום.
- ו. התמונה ("4/ת") המתעדת את קבלת-הפנים שנערכה ביישוב אריאל למספר נערות לאחר ששוחררו ממעצר, צולמה בזמן אחר, במקום אחר מאלה של המעשה המתואר בכתבה (שפיכת שמן על הכביש).
- ז. התגובות הן תגובה לכתבה הכוללת את התמונה.
- ח. להכרעת בית-המשפט: אם ניתן אף לא ניתן לזהות את התובעים או את מי מהם.

המוסכמות על-פי ההסדר הדיוני שהושג ואושר על-ידי בית-המשפט, באו במקום הגשת תצהירי עדות ראשית והגשת ראיות נוספות. בנוסף לתצלום נשוא התביעה ("4/ת"), הכתבה והתגובות שהוגשו כבר יחד עם כתב התביעה ("5/ת") צורפו בהסכמה לסיכומי התובעים תקליטון (דיסקט) שעל-גביו עמוד הבית של האתר ועמוד הכתבה (נספח א'); בהיעדר התנגדות (בדיון מיום 28/06/06 מצד באי-כח הנתבעים, צורפו כנספחים ב(1) ו-ב(2) שני תקליטורי די-וי-די שעל-גביהם הקלטה של תכניתו של העיתונאי רינו צרור 'דין וחשבון' ששודרה בערוץ 10 של הטלוויזיה, הסוקרת בכתבות תחקיר פעולות התנגדות המתנגדים ה"כתומים" לתכנית ההתנתקות, ובה מופיעה התמונה נשוא התביעה. בסיכומיו, העלה באי-כח הנתבעים התנגדות לצירוף "ראיה" זו לסיכומי התובעים. אני דוחה את ההתנגדות, משלא הועלתה במועד, בדיון יום 28/06/06.

ה פ ר ס ו ם

הפרסום נשוא התביעה מורכב משלושה רכיבים:

- (א) הצילום וכותרת הכתבה ("4/ת")
- (ב) הכתבה
- (ג) התגובות ("2/ת")

אשר פורסמו באתר אינטרנט של הנתבעת 1, קרי: "פרסום" במדיום מקוון.

סעיף 2(א) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, קובע:

"פרסום, לענין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל

וכל אמצעי אחר."

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

יסוד הפרסום מתקיים ביחס לצילום, לכותרת הכתבה, לכתבה ולתגובות. אלה פורסמו במדיום מקוון, ולכאורה אינם כלולים בהוראת בסעיף 2(א) לחוק איסור לשון הרע, הכולל פרסום בכתב, בעל-פה או בדפוס. ואולם דעתי היא כי הואיל ועסקינן בפרסום במדיום מקוון, הרי הסיפה של סעיף 2(א), "וכל אמצעי אחר", חלה לגביו.

התמונה פורסמה בעמוד השער, בעמוד הבית, של אתר הנתבעים, בצמוד לכותרת הכתבה – "4/ת".

התמונה לא פורסמה בצמוד לכתבה.

בצמוד לכתבה הופיעו 278 תגובות. ("2/ת")

הכתבה והתגובות פורסמו בעמוד אחר של אתר 'ynet'.

אתאר את מרכיבי הפרסום שבעניינינו.

התמונה, כשלעצמה, היא תמונה חיובית ו"מחמיאה" – נראים בה אב ובתו חבוקים, ואין בה מתוס. התמונה פורסמה בעמוד הבית של האתר, בצמוד לכותרת שלשונה:

"ושוב שמן על הכביש ליד מעשיהו. מתנגדי ההתנתקות שפכו 36 ליטר שמן על כביש הגישה לכלא ברמלה, שם עצורים חבריהם לחסימות."

בכתבה המצויה בעמוד אחר של האתר מתוארים האירועים הבאים:

"מתנגדי ההתנתקות שפכו לפנות בוקר 36 ליטר שמן על כביש הגישה לכלא ברמלה. למרבה המזל, כבר בשעה מוקדמת, התקבל על כך דיווח למשטרה, והאזור נסגר מבלי שהיו נפגעים. הערכה: זהו צעד מחאה של מתנגדי ההתנתקות שחבריהם נעצרו לאחר חסימות כבישים... במשטרה פתחו בחקירה מאומצת ולמקום הוזמנה ניידת זיהוי פלילי שתנסה בין השאר למצוא טביעות אצבעות במכלי השמן שהושארו בשטח. עד כה טרם נעצר איש."

ומלשון התגובות אביא אך אחדות ומאפיינות ("2/ת"):

1. מתנחלים נמאסתם יש לשפוט אותם על נסיון לרצח!

10. הכתומים המטורפים האלה עוד יהרגו מיששו.

110. הם מלח הארץ? הם נינג'ות ושמן בכבישים!!! הם דם על הגבעות, נערי הזוועות.

בכבישים הנערו, נערו מופקרות.

151. הלואי שהוריהם והורי הכלואים יחליקו על השמן – אמן אמן אמן.

239. פעילי שב"כ עשו זאת – תפסיקו להיות תמימים.

עד כאן הבאתי ציטוטים מן הכותרת הכתבה ואחדות מן הכתובות המאפיינות את רובן המכריע.

שאלת זיהוי התובעים בתמונה

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

המחלוקת העובדתית המוסכמת בתביעה העיקרית היא אחת: האם ניתן לזהות את התובעים או מי מהם בתצלום (מוסכמה ח' ברשימת המוסכמות מדיון יום 13/06/06), וזאת על אף שהוסכם בין הצדדים שתמונתם של התובעים פורסמה באתר האינטרנט של הנתבעים – מוסכמה א'.

התובע ובתו התייצבו לדיון יום 28/06/06, ובית-המשפט (בעמ' 9 לפרוטוקול הדיון, שורות 25–26), התרשם ממראה-עיניים. התובעים נראו בפני בית-המשפט במציאות. התובעים לבשו בגדיהם הנראים בתמונה נשוא דיוננו: התובעת 2 – במטפחת שצבעה סגול-כתום. אל מול המראָה במציאות יש להשוות את התמונה נשוא התביעה.

תמונת התובעים בעמוד השער של האתר צורפה לכתב התביעה וסומנה "ת/4". התובעים אף הציגו, ללא התנגדות הנתבעים, תמונה מוגדלת של "ת/4", אשר סומנה "ת/3".

התובע 1 העיד כי בשבועיים שקדמו לפרסום באתר 'ynet' נשוא התביעה התפרסמה **אותה תמונה** פעמיים, בתכנית 'דין וחשבון' בערוץ 10 בטלוויזיה, (נספח ב(1) ונספח ב(2) לסיכומי התובעים), אשר, כאמור, עסקה בתחקיר על נושא המתנגדים ("כתומים") להינתקות, לרבות פרשת מעצרה של התובעת.

בין השניות מס' 35 ו-37 בתחילת התכנית הראשונה, ב(1), נראים התובעים באופן זהה לאופן בו צולמו בת/4, כשבתחתית הצילום נראים פניו של התובע כשהוא מוחה דמעות מעיניו.

בשנייה ה-43 לתחילת התוכנית ב(1), נראה התובע בוכה, ודבריו מופיעים ככתוביות בסרט. בדקה 4.50 והלאה מצולמת אף התובעת 2 ככלא, וניתן לזהות בבירור את פניה.

בדקה 6.10 מצולם במישרין התובע 1, ונשמעים דבריו כשהוא מציין את עובדת היות בתו, התובעת, כלואה. בדקה 8.08 מופיעה שוב תמונה זהה לזו שבתביעה ("ת/4").

בדקה ה-14 מצוינים ומוצגים פרטים מזהים ביחס לתובעים, הכוללים את פרטיהם בבירור, תוך ציון מקום מגוריהם, היישוב יצהר. בדקה 25.20 חוזר מראה יציאת התובעת 2 מאולם בית-המשפט, ושוב מצוינים פרטים מזהים של התובעים ומקום מגוריהם, יצהר.

בנספח ב(2) נראית התובעת פעמיים בלבד בו היא מצולמת בתמונה נשוא דיוננו, בדקה 00.50 ובזמן שבין הדקות 10.30 ו-10.90.

מן החומרים מהם הורכבו הכתבות ב(1) ו-ב(2) – שתי כתבות תחקיר נפרדות בנושא ההתנגדות להתנתקות וההפגנות שנסבו סביבה, ניתן לזהות את דמויות התובעים כמופיעות בכתבות, ואף את התמונה נשוא דיוננו ("ת/4"), שצולמה בעיר אריאל. פרטי הלבוש והצבעים – הסגול והכתום – נראים וניכרים היטב הן בכתבות ב(1) ו-ב(2) הן בתצלום – פרט שהקל על זיהוים של התובעים.

בתכניתו של העיתונאי רינו צרור 'דין וחשבון', בשתי כתבות התחקיר הנפרדות שהוצגו, ב(1) ו-ב(2), זכה נושא ההינתקות וההפגנות מתנגדיה לסקירה נרחבת. בכתבות נחשפו התובעים ופרטיהם. תמונת התובעים נשוא דיוננו ("ת/4") מופיעה פעמיים בכתבה טלוויזיונית בעלת חשיבות ציבורית אקטואלית כה רבה, עד כי היא נחרתת בתודעתו של

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

הצופה הסביר, אשר נפגש בה שוב באתר 'ynet', ליד כותרת כתבה שעניינה גם הפעם פעולת המתנגדים לתכנית. כל צופה/גולש סביר מזהה את התמונה ללא כל קושי.

האם ניתן לזהות את התובעים בתמונה ת/4 - ללא הקשר לתמונתם שהופיעה בכתבת הטלוויזיה ב/1 ו-ב/2? התמונה שהופיעה בעמוד הבית של האתר נשוא דיונו היא תמונה קטנה, שאינה צגת ברזולוציה המירבית, כאשר פניה של התובעת 2 אינם נראים, שכן גבה אל המצלמה, ואילו פניו של התובע 1 נראים, פרט ללחיו הימנית וסנטרו, אשר אינו נראה במלואו.

לאחר שהופיע בפני התובע והעיד בפניי, ולאחר ששבתי ועיינתי בתמונה "ת/4", אין כל קושי בקביעה שתווי-פנוי החדים והאופייניים ניתנים לזיהוי. אני מזהה את התובע בתמונה "ת/4". לא מצאתי כל קושי בקביעה כי בתמונה הקטנה, ואף ברזולוציה חדה פחות מזו בה פורסמה באתר הנתבעים, ניתן לזהות את התובע.

אשר לזיהוי התובעת בתמונה ת/4 – בדיון, ביקשתי מהתובעת 2 להסתובב כשגבה מופנה לדוכן בית-המשפט ולעמוד בתנוחה בה מצולמת הנערה המופיעה בתצלום – כשאותה מטפחת לראשה. לא אוכל לקבוע כי ניתן לזהות את התובעת, שכן מרבית חלקי גופה מוסתרים בתמונה, ונראים רק זרועה השמאלית וראשה, הגם שהדמיון במצג שהוצג בפניי קיים. על-כן, לא ניתן לזהות את התובעת בתמונה. את התובע ניתן לזהות בתמונה.

עם זאת, הנתבעים אינם חולקים על כך שהתובעת 2 היא בתו של התובע 1 ששחררה ממעצר וצולמה עם התובע, לאחר שחרורה באריאל, בתמונה "ת/4" שהיא מרכיב אחד בלבד, שבו בלבד אין כדי להכריע בשאלה אם היו כאן פרסום לשון הרע או פגיעה בפרטיות.

לשון הרע

המסגרת הנורמטיבית בענייננו מוכתבת על-ידי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"). סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע מפרש מהי לשון הרע בזו הלשון:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם, במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו.
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו או נשייתו המינית;

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

המבחן המדריך את בית-המשפט בקבעו אם בפרסום יש משום הוצאת לשון הרע הוא מבחן אובייקטיבי. מבחן זה מבוסס על בדיקת משמעות הפרסום בעיני הקורא/הגולש הסביר, תוך בחינת מכלול הדברים ללא ניתוק ביטוי או משפט מהקשרו ותוך עמידה על ההקשר הכולל במסגרתו נאמרו הדברים הנטענים להיות לשון הרע (ראו ע"א 1104/00 דוד אפל נ. אילה חסון, פד"י נ"ו (2) 607 עמ' 617). במילים אחרות, הבחינה איננה מה הייתה כוונתו של המפרסם – או מה הבין אדם פלוני מהפרסום – אלא קביעת המשמעות הטבעית והרגילה של הביטוי כפי שמבינו האדם הסביר המתבונן בתמונה "4/ת" והקורא את כותרת הכתבה והתגובות בכללותם ובהקשרם (ראו ע.א. 723/74. הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ. חברת החשמל לישראל בע"מ פד"י ל"א (2) 281 עמ' 300–301).

הלכה פסוקה היא כי די לו לביטוי שיפגע באדם בעיני החוג שהוא נמנה עליו, ואין הכרח שלביטוי תהא השפעה פוגעת בעיני החברה כולה.

"נראה לי המבחן ללשון הרע, והוא: אם יש בה כדי לפגוע באדם לפי מידת הפגיעה המצויה בחוק – בקרב החוג שעמו הוא נמנה, לפי המקובל והנהוג באותו חוג; והלשון רעה היא, אף אם החוג מצומצם הוא במספר חבריו, ואף אם אין בהם בדברים משום פגיעה כל שהיא בעיני רובו של הציבור; ולא זו בלבד, אלא כך היא, גם אם המקובל באותו חוג מצומצם נראה מוזר ותמהוני בעיני האדם הרגיל וה"חושב נכונה". דרך משל, ראובן נמנה עם חוג קטן מאוד במספרו, שהצפייה בטלוויזיה חטא והתנהגות שאינה ראויה היא בעיניו, ומי שנוהג כך – בני אותו חוג בדלים הימנו, מחרימים את עסקו וכיוצא בזה. שמעון מפרסם, כי ראובן, בהיחבא בביתו או בבתייהם של אחרים, מזין עיניו בצפייה במסך הקטן. פירסום זה, אם כוזב הוא, יהא בו משום לשון הרע על ראובן, בהתחשב בנורמה החברתית המקובלת בחוגו של ראובן."

(רע"א 466/83 שאהה נ' דדריאן, פ"ד לט(4) 734, 750)

התובעים נמנים על חוג המתנגדים להינתקות. הנתבעים פרסמו את תמונתם של התובעים בצמוד לכותרת הכתבה "פעילי ימין שפכו שמן על כביש הגישה למעשיהו. ושוב שמן על הכביש ליד מעשיהו. מתנגדי ההתנתקות שפכו 36 ליטר שמן על כביש הגישה לכלא רמלה, שם עצורים חבריהם לחסימות".

האם זוהי לשון הרע במשתמע בקרב חוג מתנגדי ההינתקות?

סעיף 3 לחוק איסור לשון הרע מורה לנו: "אין נפקא מינה אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות, או אם היא והתייחסותה לאדם הטוען שנפגע בה, משתמעת מן הפרסום או מהנסיבות החיצוניות, או מקצתן מזה ומקצתן מזה".

פרסום לשון הרע, יש והוא משתמע מהפרסום עצמו, כאשר המסקנה הפוגעת עולה מבין השיטין של הפרסום, כגון – בהצמדת תמונה לטקסט כתוב כגון – לכותרת של כתבה. העמדת התמונה ת/4 לצד כותרת הכתבה, זה לצד זה, מלמדת כי יש קשר בין האמור בכותרת הכתבה לבין המצולמים בתמונה. זאת, למרות שהדבר לא נאמר – לא בכיתוב כלשהו מתחת לתמונה, לא בכותרת לכתבה ולא בכתבה עצמה. לצידה של התמונה לא נרשם כי אין למצולמים

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

בתמונה קשר לכתבה. על כן, הקורא/הגולש הסביר אינו יכול להמנע מהמסקנה שקיים קשר, בין התובעים המצולמים בתמונה, לבין הכותרת של הכתבה.

אני דוחה את הטענה לפיה יכול הקורא הסביר להגיע למסקנה שתמונת התובעים "ת/4" מתייחסת באופן כללי לתנועה של מתנגדי תכנית ההתנתקות, ובפרט לאלה שעצורים בעקבות חסימות כבישים, ולא דווקא למתנגדים ספציפיים אשר שפכו, כביכול, שמן על הכביש. כך גם אינני מקבלת את הטענה שהתמונה מתייחסת לאלה העצורים בעקבות חסימות צמתים או כבישים. תמונת התובעים "ת/4" מתייחסת ובאה לעטר את הנושא המרכזי שבכותרת, והוא: שפיכת שמן על הכביש, לכאורה בידי מתנגדי תכנית ההינתקות כמחאה, על מנת לגרום נזק ולסכן חיי אדם.

הקורא/הגולש הסביר, מייחס למתועדים בתמונה את החשד לעבירה הפלילית של שפיכת השמן על הכביש, ולא של חסימת צירי תנועה בפועל, בגופם. במהות, מדובר בעבירות על החוק הנעשות במסגרת מאבק אידיאולוגי, החורגות מפעולות הננקטות במסגרת תמימות ולגיטימיות. שתי הפעולות – הן חסימת צמתים בגופם של המפגינים, הן שפיכת השמן על הכביש – שתיהן - פעולות אסורות בהיותן פעולות המסכנות את ציבור הנוהגים בכביש. עובדה היא, כי בגין חסימת צירי תנועה נעצרה התובעת יחד עם מתנגדי-ההינתקות אחרים, והפרקליטות הגישה כתבי אישום, כנגד בגירים וקטינים, לרבות התובעת.

המסר הכללי של כותרת הכתבה והתמונה הוא הצגת מתנגדים לתכנית ההינתקות, לרבות מתנחלים, אשר לצרכי ביטוי מחאתם כנגד - אינם בוחלים בפעולות המעוררות כלפיהם חשד לעבירה פלילית של שפיכת שמן על הכביש. במובן זה, צפה ועולה ההתייחסות השלילית של הנתבעים למצולמים ב-"ת/4", התובעים שלטענתם, בפרסום התמונה בצמידות לכתבה היה בה משום פרסום לשון הרע בעיני חוג המתנגדים להתנתקות, הדוגלים במחאות פאסיביות שאין בהן כדי לסכן חיי אדם, לגירסתם. אלא שהטענה העובדתית הזו – לא הוכחה כלל על ידי התובעים.

אולם בכך לא תמה דרכי.

לטענת הנתבעים, עומדות להם הגנות בהתאם לסעיפים 14 לחוק (אמת הפרסום) ו-15(2) (הגנת תום-הלב – חובה חוקית, מוסרית או חברתית המוטלת על המשיבים לעשות את הפרסום).

לשיטתי, אין אני נדרשת להכריע בשאלה אם עומדת לנתבעים הגנה של אמת הפרסום. הכתבה מתארת עובדות וחשד לעבירה פלילית: הנתבעים עצמם מסכימים כי ככל שידוע להם, התובעים לא נטלו חלק בפעילות של שפיכת שמן על כביש בדרך לכלא 'מעשיהו'.

ניתן לקבוע כי הרכיב השני של הגנת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, קרי: רכיב העניין הציבורי שהיה בפרסום, מתקיים כאן. העניין הציבורי גובר, ככל שרבים יותר מושפעים מפרסום העובדות, והוא מותנה בכך שיש לציבור תועלת בידיעתו.

בכותרת הכתבה ובגוף הכתבה, דיווחו הנתבעים על חשד לקיומם של מעשים פליליים מטעם מתנגדי תכנית ההתנתקות. מדובר בנושא שיש תועלת לציבור בידיעתו. ברם, הנתבעים עצמם מדווחים על חשד למעשה פלילי, והם עצמם מדווחים על כך שלמשטרה אין קצה-חוט, ושהיא פועלת לאיתור עושי המעשה. הנתבעים עצמם מסכימים כי

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

ככל שידיעתם משגת, לא היו התובעים מעורבים בפעילות זו. הנה-כי-כן – על-פי טענת הנתבעים עצמם, הגנת "אמת דיברתי" אינה מתקיימת כאן. אין לומר שהמשמעות והתוכן הכללי של הפרסום תואמים את המציאות בהקשר פרסום תמונת התובעים לצד כותרת הכתבה, שאיננה פרס-לוואי. **הגנת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע לא עומדת לנתבעים.**

סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, שכותרתו "הגנת תום לב", קובע:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את

הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

(1) ...

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית,

מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום."

לעניין זה, ההלכה היא שדינו של עיתון – ובענייננו, עיתון מקוון – אינו שונה מדינו של כל מפרסם אחר (ראו: א' שנהר, דיני לשון הרע, עמ' 286–287). בגדר החובה הקבועה בסעיף זה, באים מקרים בהם הפרסום נועד להתריע מפני סכנה לחיים, לגוף, לבריאות או לרכוש, אולם לא יבואו בגדרו מקרים בהם מדובר בסכנה למדינה או לציבור כולו.

נטל ההוכחה בדבר התקיימות ההגנות לפי חוק איסור לשון הרע מוטל על המפרסם – הנתבעים. ביחס להתקיימות הגנת תום-הלב המנויה בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, הנטל הוא כפול. ההלכה נקבעה בע"א 184/89 טריגמן נ' טיולי הגליל (רכב) 1966 בע"מ, תקעל (2)92, 522, 524:

"כבר נתבאר בפסיקה, לא פעם, שכדי לבסס לכאורה הגנת תום לב, מפני תובענה בשל פירסום

לשון הרע, די לו, לנתבע, להוכיח שתיים אלו: כי הפירסום נעשה על-ידי באחת הנסיבות

המנויות בסעיף 15 לחוק, וכי הפירסום לא חרג מן הסביר באותן נסיבות, כאמור בסעיף 16(א)

לחוק. אך אם הוכיח התובע אחת משלוש חלופותיו של סעיף 16(ב) לחוק, כי אז מתהפכת

הקערה על-פיה וקמה חזקה הפוכה, שהפירסום נעשה שלא בתום לב, ואם הנתבע איננו סותר

את העובדות עליהן נסמכת חזקה זו, כי אז יימצא חייב בדיון."

מכאן שבשלב הראשון, יבחן בית-המשפט אם הוכיחו הנתבעים התקיימות אחת מן החלופות המנויות בסעיף 15, ולאחר מכן, בשלב שני, נבחן אם הוכיחו הנתבעים את חזקת תום-הלב הקבועה בסעיף 16(א) לחוק. אם תוכח חזקת תום-הלב, נבחן, בשלב השלישי, אם עלה בידי המערער להוכיח קיומן של החזקות בדבר היעדר תום-לב, המנויות בסעיף 16(ב) לחוק, ואם רשאים הנתבעים להיזקק להגנת תום-הלב. בהתאם לסעיף 17 לחוק, במידה ותוכח אחת החזקות האמורות, בדבר היעדר תום-לב – כי אז תישלל הגנת תום-הלב.

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

השאלה היא אם בענייננו, לאור העובדה שמדובר בדיווח אודות חשד למעשים פליליים, הייתה על הנתבעים חובה חברתית או מוסרית לעשות את הפרסום נשוא התביעה, והאם עומדת להם בשל כך ההגנה שבסעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע.

הכלל הוא כי:

"...היחסים הרגילים בין עתון וקוראיו אינם מטילים עליו חובה מיוחדת לפרסם דברים בעלי ענין ציבורי, ועל כן אף אינם מקנים לו זכיה מיוחדת לגבי פרסומיו, לכשימצאו בלתי נכונים. עתון, ככל אזרח, חב חובה להזהיר את הציבור בפני סכנה הנשקפת לחיי אדם, בריאותו או רכושו. אין להרחיב עקרון זה כדי ליתן הכשר כללי לכל פרסום בו שוללים את כשרם ואת ישרם של אנשי ציבור בהתנהגותם בעניני הציבור, ואם בכלל ייתכנו מקרים שכאלה, שבהם עשויה הזכיה לעמוד למפרסם, עליו להביא את תלונתו, קודם ל, לפני הרשות המוסמכת לטפל בה..."

(ע"א 213/69 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' עתון הארץ בע"מ, פ"ד (2) 87, 94)

במקרה זה, של שפיכת שמן על הכביש הספיציפי, בדרך לכלא מעשיהו, מדובר בסיכון פרטי הנשקף לכל פרט ופרט או לחלק מן הפרטים. סיכון כזה מקים את ההגנה המעוגנת בסעיף 15(2) לחוק (ראו: שנהר, דיני לשון הרע, עמ' 289).

הוכר בפסיקה שלנו כי חלה על עיתון חובה מוסרית לדווח לציבור כאשר פרסום נועד להביע את נחישות המשטרה במאבקה נגד תופעות עברייניות (ראו: ע"א 28/95 פדרמן נ' טרנר, תקדין מחוזי, כרך 95(3) 224). הפסיקה הכירה בכך שעל עיתון חובה לפרסם כי אדם מסוים משתייך לכופית סחטני כספים, וכי הודעה לציבור על מעשיו של רמאי עשויה להיעשות מתוך חובה מוסרית או חברתית (ראו: ע"א 90/49 בנטוב נ' קוטיב, פ"ד (1) 593, 603). בת"א (י-רושלים) 893/89 קליין נ' בריישי, תקדין מחוזי, כרך 19(4), קבע בית-המשפט, לגבי מידע על אימון אנשי קרטל סמים בקולומביה בידי ישראלים, כי

"היתה חשיבות רבה לפרסומים כדי כך שהיתה חובה מוסרית או חברתית לעשותם, ואף התקיימו הנסיבות החריגות הדרושות."

כך, גם נסיבות של מעשים פליליים הנעשים כנגד ציבור הנהגים בכבישים ובצמתים מרכזיים, במסגרת מאבקם של המתנגדים להינתקות, בין בחסימת צמתים בגופם, ובין בכל דרך מסוכנת אחרת, מצמיחים חובה מוסרית או חברתית של העיתון המקוון – הנתבעים – לפרסם ולהיות מוגנים תחת חסות החוק.

מן השאלה אם הפרסום נעשה בנסיבות האמורות בסעיף 15(2), עולה השאלה האם לא חרג הפרסום מתחום הסביר באותן נסיבות.

מתחם הסבירות של הפרסום, נגזר מנסיבותיהן הקונקרטיות של כל אחת מחלופותיו של אותו סעיף, ובלשונו של המשנה-לנשיא, כבוד השופט מ' חשין:

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

"תחומי הסבירות ייגזרו מן ההגנה הספציפית שהתובע טוען לה בסעיף 15".

(ע"א 5653/98 אמיליה פלוס נ' חלוץ, פ"ד נה(5) 865, 898)

למרכיב תוס-הלב, המתלווה להגנת הפרסום מתוך חובה חברתית או מוסרית, מאפיינים מיוחדים, הנובעים מהגנה מיוחדת זו. דרישת הסבירות כחלק מהגנת תוס-הלב, נועדה לאזן בין חופש הביטוי מחד, לבין יסוד ההגנה על כבוד האדם ושמו הטוב. על כך עמד בית-המשפט, מפי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה:

"תנאי הסבירות, לצורך חזקת תום הלב בענייננו, מבקש לאזן בין חופש הביטוי להגנה על כבוד האדם ושמו הטוב. הוא מעמיד את תכליתה החברתית של ההגנה בהקשרה הספציפי, מול ערך ההגנה על שמו וכבודו של האדם. יסוד הסבירות בחזקת תום הלב מחייב בחינה של מידתה ואיכותה של הפגיעה, על רקע נסיבות המקרה, והערכה נורמטיבית האם הפגיעה ראויה להגנה...

להתנהגות המפרסם טרם הפרסום, בשעת הפרסום, ולאחריו, משמעות בעלת משקל בהקשר לסבירות הפרסום. טיב הפרסום ותוכנו גם הם משליכים על סבירות הפרסום. פרסום שנועד כל כולו לפגוע, להעליב ולבזות עשוי להיחשב חורג מן הסביר, וחזרה על התבטאויות פוגעניות בהזדמנויות נוספות עשויה לשלול תום לב."

(רע"א 10520/03 בך-גביר נ' דנקנר, פסקה 24 לפסק-הדין מיום 12/11/06 (אשר טרם פורסם))

בנסיבות העניין שלפנינו, כדי להיכנס לתחום הסבירות, יצירת ההקשר מהצמדת תמונת התובעים לכותרת לא צריכה להיות המסקנה היחידה, ואף לא המסקנה ההגיונית המתבקשת מהעובדות, כל עוד קיימת זיקה כלשהי בין ההקשר לבין התשתית העובדתית עליו הוא מתבסס. במקרה שלפנינו, ההערכה השלילית של המעשים שיש בהם חשד לעבירה פלילית והסיכונים לחופש הביטוי וההתארגנות הטמונה במעשים מעין אלה איננה בלתי-סבירה. אדם יכול להגיע למסקנה זאת, כפי שניתן היה להגיע למסקנות רבות אחרות (וראו במגוון התגובות), ולגבש מגוון רחב של דעות שונות, ואף מגוונות, על בסיס אותה תשתית עובדתית. נראה שאך במקרים חריגים ביותר, כאשר אין כל קשר בין העובדות, תימצא חריגה ממתחם הסבירות המתחייב מן הצורך להגן על חופש הביטוי הפוליטי. התובעים אינם טוענים דבר נגד חזקת תוס-הלב. כך גם לא טענו בסיכומיהם כל טענה שהפרסום נעשה בכוונה לפגוע.

על-כן, אני קובעת כי לנתבעים עומדת הגנת סעיף 15(2), באופן שהגם שטענת "אמת הפרסום" נדחתה – הרי עומדת לנתבעים הגנת תוס-הלב, ורכיב התביעה בגין פרסום לשון הרע – נדחה.

אשר לפגיעה בפרטיות –

אין התובעים מפרטים כלל את יסודות העוולה.

סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 קובע: "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו". כלומר, ההסכמה היא אחד מיסודות העוולה אשר בלעדיו – אין פגיעה בפרטיות. אינני מקבלת את טענת התובעים לפיה

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

כביכול לא נתנה הסכמתם לצילום. התובעים עצמם בסיכומיהם, מצביעים בפני בית המשפט על התמונה ת/4 אשר הופיעה לפחות פעמיים בנספחים ב(1) ו-ב(2) לסיכומיהם, בתוכנית הטלוויזיה "דין וחשבון" אשר (לטענתם) שודרה כשבועיים לפני הפרסום באתר העיתון המקוון של הנתבעים. כך גם לא נטען על ידי התובעים בכתב הטענות כי הנתבעים או מי מהם צילמו את התמונה ת/4. כלומר, מדובר בנקודה שאיננה שנוייה כלל במחלוקת.

באין פרוט ליסודות העוולה, ניתן לשער – גם מעיון ברשימת האסמכתאות שצירפו התובעים לסיכומיהם – כי כוונתם של התובעים לפגיעה בפרטיות על-פי סעיף 62(ל) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, שעניינו שימוש בתמונתו של אדם ללא הסכמתו, כאשר המטרה העומדת מאחורי שימוש כזה היא מטרה מסחרית שנועדה להפקת רווחים לטובת המשתמש. לשון אחרת – טענתם של התובעים היא כי השימוש בתמונה ת/4 היה לשם עשיית רווח, למטרה שיווקית של העיתון המקוון.

עלי מקובלת בנקודה זו, טענת הנתבעים, כי השימוש בתמונה לא היה לשם עשיית רווח, למטרה שיווקית או פרסומית כלשהי. התובעים אינם אישי ציבור "ידוענים" או ממנהיגיו של ציבור, אך תמונתם הייחודית ומשמעותה מוסיפה לאתר. בחינת תכלית הפרסום מעלה כי אין המדובר בפרסום מסחרי, אלא בפרסום אינפורמטיבי – ידיעה חדשותית. מדובר בפרסום של עמוד החדשות של אתר האינטרנט – בעתון מקוון. מדובר בפרסום תמונה של התובעים בעמוד חדשות של עיתון מקוון – 'ynet'.

לכאורה ניתן לומר, כי כל תמונה המתפרסמת בעיתון או בעיתון מקוון, תכליתה שימוש לעשיית רווח: גם העיתון המקוון מוצא לאור למטרה כלכלית שהיא עשיית רווח, וכל ידיעה חדשותית, אינפורמטיבית או אחרת, כמו גם פרסום תצלומים בעיתון מקוון, נועדו, בין היתר, להגדיל את "תפוצתו", על מנת להשיא רווחים. עם זאת, יש לבחון את מטרת פרסום התמונה, האם יש בה מאפיינים מסחריים, החורגים מאלה של תמונות המתפרסמות במהלכו הרגיל של העיתון, למטרות ציבוריות, אינפורמטיביות או חדשותיות.

בת"א (ירושלים) 11049/90 דני רופ נ' און הנדסה מיוזג אויר (1973) בע"מ, פסמ תשנ"ד(4) 500, 514, ניתחה כבוד השופטת פרוקצ'יה את סעיף 62(ל) וקבעה כך:

"...תמונתו של האדם, המשקפת את דמותו ותדמיתו, היא מקנייניו הפרטיים של האדם ושייכת לצינעת פרטיותו. מותר לעשות שימוש בה, רק אם הדבר משרת אינטרס ציבורי מיוחד הגובר על אינטרס הפרטיות. ואכן, אין מקריות בכך שהמחוקק בחר להגביל את האיסור על השימוש בתמונה למטרה מסחרית דווקא, שכן השאייר אפשרות פתוחה להשתמש בתמונת אדם למטרות לגיטימיות אחרות הקשורות בחופש ביטוי ומתן מידע לציבור. זאת בהנחה שהתמונה לא הושגה בדרך של צילום האדם בהיותו ברשות היחיד ושאיין בפרסומה כדי לבזותו ולהשפילו. בדרך זו מצא המחוקק לאזן בין אינטרס ההגנה על פרטיות היחיד לבין אינטרס הציבור בחופש הביטוי וזרימת המידע החופשי."

במקרה דנן, אינני סבורה כי תמונתם של התובעים צורפה לכותרת הכתבה לשם מטרה שיווקית-מסחרית. קשה לומר כי בלעדי תמונתם לא הייתה הידיעה שלמה. עובדה היא,

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

שהרקע שנבחר לכותרת הצמודה צבוע היה אדום בוהק, על מנת להבליט את חשיבותה החדשותית, להבדיל מן המסחרית. לא שוכנעתי כי מטרת פרסום תמונת התובעים בידי הנתבעת הייתה עשיית רווח. הראיה היא כי לגוף הכתבה צורפו תמונות של מתנגדי ההתנתקות אחרים, בעת הפגנה. לפיכך, השימוש בתמונה לא נעשה לשם חיסכון או הפקת רווח, ועל-כן אין סעיף 62(4) חל בענייננו, שכן פרסום תמונת התובעים לא נועד לקידום המכירות של העיתון המקוון 'ynet'.

לתובעים עילת תביעה אפשרית נוספת לפי חוק הגנת הפרטיות תשמ"א - 1981, שלשונו: "פרסום תצלומן של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו" – לפיה השאלה היא אם פרסום תמונה תמימה של התובע חובק את בתו בצמוד לכתבה הכוללת דברי לשון הרע אשר בפרשנות משתמעת מיוחסת למצולמים בה מהווה פגיעה בפרטיות – או שמא רק כאשר בתצלום עצמו טבוע פוטנציאל של השפלה וביזוי. על שאלה זו משיב בית-המשפט ברע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן, פ"ד נט(5) 554, 569, מפי כבוד הנשיא א' ברק, תוך מתן פרשנות להוראת סעיף 62(4) לחוק הגנת הפרטיות, לאמור:

"...התשובה לשאלה זו תיגזר מפירושו של סעיף 62(4). הספק הוא, האם יש לפרש את הסעיף כמקים אחריות חופפת לזו הקבועה בחוק איסור לשון הרע... או שמא יש לפרשו כך שכל חוק יטיל אחריות על ההתנהגויות המתאימות לתכליות המיוחדות לו... לדעתי, מבין שני הפירושים האפשריים, יש לבכר את הפירוש הראשון. פירוש זה... מייחס חשיבות לתוכן התצלום, ומטיל אחריות רק כאשר בתצלום עצמו מצוי פוטנציאל של השפלה או של לעג, ובנסיבות פרסומו יש רק לממש פוטנציאל זה... אלא שההגנה על השם הטוב אינה מתכליתית של חוק הגנת הפרטיות... לשם כך קיים, כאמור, חוק איסור לשון הרע, על מבנה האחריות הקבוע בו... העדפת הפירוש הראשון מתבקשת מהגיונו הפנימי של סעיף 62(4). הסעיף מגדיר כפגיעה בפרטיות פרסום של תצלומים בלבד... ההתייחסות לתצלומים בלבד מחזקת את המסקנה", כי עניינו של הסעיף במניעת חדירה פוגענית לצנעת הפרט באמצעים טכנולוגיים, ולא בהגנה מפני שימוש פוגעני במראה פניו. אכן, פרסום תמונה 'תמימה' של אדם בהקשר פוגעני אינו שונה במידה רבה מפרסום שמו של אותו אדם בהקשר פוגעני..."

לשון אחרת – רק כאשר בתצלום עצמו טבוע פוטנציאל של השפלה וביזוי – מכיר חוק הגנת הפרטיות בפגיעה בפרטיות. לא ניתן לראות בתמונת התובעים, בה נראים אבו ובתו חבוקים, תמונה המבזה או משפילה אותם באופן הנדרש בסעיף 62(4) לחוק. התובעים מוצגים בצילום ת/4 בצורה אנושית ביותר ומכובדת. סמיכות הצילום לכותרת הכתבה, אין בה כדי לשנות את הקביעה לפיה אין בפרסום הצילום משום פגיעה בפרטיות לפי סעיף 62(4) לחוק הגנת הפרטיות. מכאן שגם פגיעה בפרטיות אין כאן.

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

העולה מכל המקובץ הוא כי דינה של תביעת התובעים – להידחות, וכך אני מורה.

פסק הדין (בת בי ע ה - ש כ נ ג ד)

ידיעות אינטרנט (שותפות רשומה)

בעניין:

ע"י ב"כ עוה"ד תם נוימן

התובע-שכנגד

נ ג ד

אמיתי יגאל

ע"י ב"כ

עוה"ד יעקב מנקין ועוה"ד שלמה שמלה

הנתבע-שכנגד

התביעה-שכנגד קשורה בטבורה לנסיבותיה ולעובדותיה של התביעה העיקרית. גם בתביעה-שכנגד הגיעו הצדדים להסכמות דיוניות כמו בתביעה העיקרית, בהבדל אחד, והוא זה המתייחס למוסכמות העובדתיות הנובעות מכתבי הטענות.

בתביעה-שכנגד נתבעים דמי-נוק בסך של 112,000 ₪ בגין פרסום לשון הרע של הנתבע-שכנגד על התובעת-שכנגד, שהיא שותפות המפעילה את אתר האינטרנט החדשותי 'ynet'. עילת התביעה קמה בשל פרסום כתבה פרי עטו של הנתבע-שכנגד בקרב מספר כלי תקשורת, לפיה, כביכול, הוגש כתב תביעה כנגד האתר בגין הפרסום הדיבתי-כביכול נשוא התביעה העיקרית, כנגד הנתבע-שכנגד ובתו, התובעת 2 בתביעה העיקרית.

טענת התובעים-שכנגד היא כי ביום 07/09/05, טרם הגשתה של התביעה בתיק העיקרי, פרסם הנתבע-שכנגד, באצטלה של דין-וחשבון נכון והוגן על הליכי בית-המשפט, כתבה המדווחת כי תביעת דיבה בסך 100,000 ₪ הוגשה בבית-משפט השלום בתל-אביב כנגד אתר החדשות 'ynet' בגין פרסום תמונת אב ובתו, כאשר בפועל הוגשה התביעה תשעה-עשר יום לאחר הפרסום.

ואלה המוסכמות אליהן הגיעו הצדדים:

- (1) התובעת-שכנגד היא שותפות רשומה כדין, המפעילה את אתר האינטרנט 'ynet'.
- (2) ביום 07/09/05 הפיץ הנתבע-שכנגד למספר כלי תקשורת את הידיעה המצורפת כנספח א' לכתב התביעה-שכנגד, במטרה שתפורסם.

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

- (3) התובע-שכנגד הפיץ את הידיעה נספח א' לכתב התביעה-שכנגד אף-על-פי ש'ynet' לא פרסם השמצות וביטויים אלימים בכתבה כנגדו או כנגד בתו באופן אישי.
- (4) בין השאר, הפיץ הנתבע-שכנגד את הידיעה לאתר האינטרנט 'וואלה!' ולאחר האינטרנט של תחנת הרדיו 'ערוץ 7'.
- (5) נכון למועד הפצת הידיעה נספח א', לא הוגשה מצדו או מצד בתו כל תביעה שהיא נגד 'ynet'.
- (6) הכתבה מיום 07/09/05 באתר האינטרנט 'וואלה!' פורסמה בעקבות הפצת הנתבע-שכנגד את הידיעה.
- (7) הכתבה מיום 07/09/05 באתר האינטרנט של 'ערוץ 7', נספח ג' לכתב התביעה-שכנגד, פורסמה בעקבות הפצת הידיעה בידי הנתבע-שכנגד.
- (8) הנתבע-שכנגד לא דרש מ'ynet' לפרסם התנצלות ו/או תיקון בטרם הגיש את כתב תביעתו.

הצדדים נותרו חלוקים בשאלה האם הנתבע-שכנגד הפיץ את הידיעה נספח א' לכתב התביעה-שכנגד בידיעה שלא הוגשה תביעה וכן על המועד בו נודע לו על הגשתה של התביעה בפועל. לפיכך הוסכם בין הצדדים כי בשאלה זו בלבד ייחקר הנתבע-שכנגד.

בבית-המשפט העיד הנתבע-שכנגד כי פרסם את הכתבה יום או יומיים אחרי שהעיר את הערותיו על טיוטת כתב התביעה שהוגשה בתביעה העיקרית על-ידי בא-כוחו. הבנתו הייתה שעם העברת הערותיו, מוגש כתב התביעה לבית-המשפט, ועל-כן פרסם בדואר-אלקטרוני כי הוגשה תביעת הדיבה נגד 'ynet'. רק לאחר שהוגשה התביעה-שכנגד הבין הנתבע-שכנגד כי למעשה, חלפו תשעה-עשר ימים בין הפרסום שפורסם באתר האינטרנט לבין הגשתה של התביעה למזכירות בית-המשפט. הנתבע-שכנגד אף העיד כי לא נועץ בפרקליטיו בטרם פרסם את הכתבה בדבר הגשתה של התביעה ברשת, וכי הואיל והיה ברור לו שהתביעה מוגשת, כתב בידיעה שהעביר "היום מוגשת תביעה".

לאור ההסכמות אליהן הגיעו הצדדים, נשאלת השאלה האם ביצע הנתבע-שכנגד עוולה של פרסום לשון הרע כלפי התובעים-שכנגד.

תוכנה של ה"ידיעה החדשותית" אותה ניסח הנתבע-שכנגד מדווחת כדלקמן:

"תביעת דיבה בסך מאה אלף ₪ הוגשה היום לבית המשפט השלום בתל אביב, נגד אתר החדשות Y NET

בגין פרסום תמונת אב וביתו."

כותרת הידיעה: **"תביעת דיבה נגד Y NET"**. בהמשך הידיעה מדווח על תוכן כתב התביעה שהוגש, ונכתב בה כי:

"בכתב התביעה מפורט כי מערכת האתר ידעה היטב כי אין שום קשר בין המצולמים, לבין

הידיעה או המעשה, וכי לתובעים אין ולא היה כל קשר (ל)שפיכת השמן עליו דווח בכתבה,

התובעים לא היו מעורבים במעשה זה בשום דרך, והתובעים מתנגדים נחרצות לפעולות

העלולות להסב פגיעה בחיי אדם."

עוד נאמר באותה ידיעה חדשותית שפרסם הנתבע-שכנגד: **"בתביעה, שהגישו האב וביתו... נאמר כי**

'בהצבת הצילום ושיכונו לכתבה זו מהווים פרסום והפצה של דברי לשון הרע וכזב פוגעני באופן כה

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

בוטה, ללא כל הצדקה. הנתבעים פעלו ברשלנות כלפי התובעים... התובעים יטענו כי הנתבעים ביצעו כלפיהם עוולות אזרחיות..."

כן פורסם בידיעה, כי התובעים מבקשים שבית-המשפט יטיל על 'ynet' פיצוי בשיעור גבוה במיוחד, בשים לב ל"מכלול הנסיבות, לרבות: מידת הפופולריות של האתר, הפגיעה הקשה בתובעים, באופייה הפוגע של הכתבה המשמיצה, רמתן הנמוכה של ההשמצות והביטויים האלימים בהם נעשה שימוש בכתבה המשמיצה ובתגובות לה כנגד התובעים, והימנעותם של הנתבעים עד למועד הגשת תביעה זו מלפרסם התנצלות."

האחריות לפרסום

באתר האינטרנט 'וואלה' פורסמה הידיעה ביום 07/09/05 (נספח ב' לכתב התביעה-שכנגד). גם באתר 'ערוץ 7' פורסמה הידיעה (נספח ג').

אין עוררין בין הצדדים על כך שהידיעה אכן פורסמה באתר האינטרנט כתשעה-עשר יום לפני מועד הגשת התביעה של התבע שכנגד ובתו, ושמי שהעביר את הידיעה החדשותית היה הנתבע-שכנגד. איזו אחריות, על-פי הדין, מוטלת על אדם המעביר ל"מערכות" אתר אינטרנט חדשותיים ידיעה חדשותית? האם חלה עליו אחריות כלשהי על-פי חוק איסור לשון הרע?

התובעת-שכנגד טוענת כי האחריות לפרסום חלה על הנתבע-שכנגד מכח הוראת סעיף 11(א) לחוק איסור לשון הרע, שלשוננו:

"פורסמה לשון הרע באמצעי תקשורת, ישאו באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון הרע, האדם שהביא את דברי לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם בכך לפרסומו, עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום, ובאחריות אזרחית ישא גם האחראי לאמצעי התקשורת."

ודוק: עורכי האתר 'וואלה' ועורכי אתר 'ערוץ 7' אינם נתבעים כאן.

השאלה היא האם הנתבע-שכנגד, שאיננו כתב באיזה מן האתרים שאיננו נמנה על צוות עובדי אתר 'וואלה' או 'ערוץ 7', ומאידך, משמש כדוברו של היישוב יצהר, ודרכי העברת ידיעות חדשותיות לאתרים אלה נהירות ומוכרות לו, חב באחריות כלשהי על-פי נוסח הוראת סעיף 11(א) לחוק איסור לשון הרע, כמי ש"הביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת, וגרם בכך לפרסומו".

בית-המשפט העליון פסק שאדם שהיה ה"מקור" לידיעה שפורסמה באמצעי התקשורת ישא באחריות לפרסום כמי "שהביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם בכך לפרסומו" (ר"ע 657/85 רונן נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(4) 499, 500). נקבע כי מי שפונה לעיתון ומוסר מידע במטרה שיפורסם בו מבצע שתי עוולות נפרדות: עצם הפנייה לעיתון מהווה עוולה רגילה של פרסום לשון הרע – שלא באמצעי תקשורת – ולעולה זו אחראי המקור בלבד. אם העיתון מפרסם את הדברים, אזי צומחת לעיתון אחריות מיוחדת ונוספת, מכח הוראת סעיף 11, ובה נושא גם המקור. קיימת

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

הנחה שאדם השולח מכתב לעיתון מתכוון שהדברים אכן יפורסמו (ראו ע"א 30/72 פרידמן נ' סגל, עו"ד, פ"ד כז(2) 225, 235).

ובענייננו – הואיל ונעשתה פנייה לעיתון המקוון בדרך של העברת הידיעה בדואר-אלקטרוני, והואיל וזו פורסמה, יש לראות את הנתבע-שכנגד – מי שהעבירה – כמי שהתכוון שתפורסם, וכמי שהוראת סעיף 11(א) לחוק איסור לשון הרע חלה, אפוא, לגביו.

מרכיב לשון הרע

אמות-המידה של ההלכה הפסוקה ביחס להוראות סעיפים 1(1) ו-1(2) לחוק איסור לשון הרע הן אמות-מידה אובייקטיביות, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת:

"בעת ניתוח הפרסום, יש לעמוד בשלב ראשון על מובנו של הביטוי, המשמעות הטמונה בו; יש לשלוף מתוך הביטוי את פרשנותו הסבירה, ולברר האם מדובר בביטוי הגורם להשפלת אדם פלוני בעיני האדם הסביר..."

(ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', תק-על 2004(1) 2091 (בסעיף 9 לפסק-הדין))

פרסום נגד כלי תקשורת על דבר הגשת כתב תביעה נגד אותו כלי תקשורת בגין הוצאת דיבה על אב ובתו הקטינה איננו לשון הרע. אין בו כדי לבזות או להשפיל את כלי התקשורת, והוא איננו עלול להפגע בעסקו בשל כך.

הפרסום כלל בתוכו את הטענה שהתובעת-שכנגד פרסמה כתבה משמיצה, בה נעשה שימוש בביטויים אלימים ובהשמצות ברמה נמוכה. ביחס לביטויים הנוגעים להיות הכתבה משמיצה ולטענה שנעשה בה שימוש בביטויים אלימים ובהשמצות שרמתן נמוכה – אלה הם ביטויים של הבעת דעה ביחס לאופי הכתוב כפי שבא לידי ביטוי בכתבת 'ynet' על שפיכת השמן בכביש ברמלה. אמנם הבעת דעה שלילית על אדם (לרבות תאגיד) יכולה בהחלט שתהא לשון הרע, ואולם, בענייננו, אין הביטויים הללו בגדר לשון הרע, כי אם בבחינת הבעת דעה ומתיחת ביקורת על הכתבה שפורסמה.

על-כן, אני קובעת כי אין בחלק זה של הפרסום משום לשון הרע, בהיותו הבעת דעה. ואפילו תאמר כי לשון הרע יש כאן, הרי שיש להבחין בין עצם לשון הרע לבין התקיימותו של ההגנות הקבועות בחוק.

ההגנות

נטל הוכחת התקיימות ההגנות לפי חוק איסור לשון הרע מוטל על הנתבע-שכנגד, המפרסם. סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, שכותרתו "הגנת תום לב", קובע כי במשפט אזרחי בשל לשון הרע, תהא זו הגנה טובה אם הנתבע עשה את הפרסום בתום-לב, באחת הנסיבות החלופיות הקבועות בו. אומר מיד: הסבריו של הנתבע-שכנגד, לפיהם פעל בתום-לב ולא ידע עת עשה את הפרסומים כי טרם הוגשה התביעה, אשר לא נסתרו בחקירתו הנגדית, מקובלים עליי

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

כדברים מהימנים. אשר לניסוח בו בחר הנתבע להשתמש, קרי: "השמצה ברמה נמוכה, תוך שימוש בביטויים אלימים כנגד קטינה", "סירוב להתנצל" – ביחס אליו יש לבחון אם הוכיח הנתבע-שכנגד התקיימות אחת מן החלופות המנויות בסעיף 15.

החלופה הרלוואנטית לענייננו היא זו הקבועה בסעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע: אני סבורה שהנתבע-שכנגד חוסה בצלה של ההגנה הקבועה בסעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע, אשר קובע:

"הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה."

העברת הידיעה החדשותית על-ידי הנתבע-שכנגד לעיתון המקוון באתרים 'וואלה' ו'ערץ 7' היה מעשה פומבי, וניתן לו פומבי על-ידי פרסום הידיעה החדשותית בדבר הגשת תביעת דיבה נגד 'ynet'. היזמה לפרסום הכתבה "ושוב שמן על הכביש ליד מעשיהו", עליה הגיב הנתבע-שכנגד בפרסום הידיעה החדשותית, באה מן התובעת-שכנגד עצמה. לפיכך נראה, כי הנתבע-שכנגד הביע דעתו הביקורתית על מעשה פומבי – כתבה חדשותית שפרסמה התובעת-שכנגד – וכן על אופייה של הכתבה, כפי שנתגלה ממנה.

משהראיתי כי הפרסום נעשה בנסיבות האמורות בסעיף 15(6), עולה השאלה האם הפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות.

הוראת סעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע תכליתה להגן על שיח ציבורי ופוליטי חופשי, להרחיק את "חרב" לשון הרע מעל מרכזה של זירת המחלוקת הציבורית, לאפשר דיון חופשי ופתוח בעניינים ציבוריים שונים. מכאן נגזר תחום הסבירות הרחב הנדרש להגנת השיח הציבורי החופשי. כדי להיכנס לגדרו של תחום הסבירות – הדעה המובעת לא צריכה להיות המסקנה היחידה, ואף לא המסקנה ההגיונית המתבקשת, מהעובדות, כל עוד קיימת זיקה כלשהי בין הדעה לבין התשתית העובדתית עליה היא מתבססת.

במקרה שלפנינו, ההערכה השלילית של מעשי התובעת-שכנגד בפרסום הכתבה החדשותית "שוב שמן על הכביש ליד מעשיהו" בצירוף תמונת הנתבע-שכנגד החובק את בתו הקטינה והסיכונים לחופש הביטוי הטמון במעשים מעין אלו – ובמשתמע, לדידו של הנתבע-שכנגד, ייחוס מעשה שפיכת השמן על הכביש לו ולבתו – איננה בלתי-סבירה. מדובר אף במסקנה הגיונית המתבקשת מן העובדות. אדם יכול היה להגיע למסקנה זאת, כפי שניתן היה להגיע למסקנות רבות אחרות: למשל, שהתמונה מתייחסת באופן כללי לתופעת מתנגדי ההתנתקות, ובפרט לאלה שעצורים בעקבות חסימות, ולאז דווקא למתנגדי ההתנתקות הספציפיים אשר ייתכן שהם ששפכו, כביכול, שמן על הכביש; אדם יכול היה לגבש מגוון רחב של דעות שונות, ואף סותרות, על בסיס אותה תשתית עובדתית.

בית-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

ההלכה הפסוקה היא כי אך במקרים חריגים ביותר, כאשר אין כל קשר בין הדעה המובעת לבין העובדות, תחרוג הדעה ממתחם הסבירות הרחב המתחייב מהצורך להגן על חופש הביטוי הפוליטי (השוו לע"א (ירושלים) 3242/02 בךגביר נ' דנקנר (לפני הרכב השופטים: ב' אוקון, ח' בן-עמי וי' עדיאל) (פורסם במאגר המשפטי 'נבו')).

התובעת-שכנגד טוענת כי עלה בידה להוכיח קיומן של החזקות בדבר היעדר תוס-הלב המנויות בסעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע, משום שכוונת הנתבע-שכנגד הייתה לפגוע בה מעבר לסביר בנסיבות העניין, והוא לא נקט באמצעים הנדרשים כדי לבדוק את אמתות הפרסום. כך, לא בדק אם אמנם הגישו פרקליטיו את כתב התביעה למזכירות בית-המשפט, ולא דאג למסור את מספר תיק התביעה, באופן שהיה מחייב את כלי התקשורת לפנות ל'ynet' לקבלת תגובה – במקרה כזה יכול היה 'ynet' להעמיד דברים על דיוקם, ויכול שפרסום הדברים באתרים 'ערוץ 7' ו'וואלה!' היה נמנע מלכתחילה.

על עניין הזיקה בין עבודתו של הנתבע-שכנגד כ"דובר" היישוב יצהר לבין העברת הידיעה בדבר הגשת התביעה נגד 'ynet' כבר עמדתי לעיל, ודחיתי את הטענה.

אשר לחובת הבדיקה של הנתבע-שכנגד את דבר הגשתו של כתב התביעה למזכירות בית-המשפט בפועל – אינני סבורה שהיה על הנתבע-שכנגד, כבעל-דין שאישר לבא-כוחו את הנוסח הסופי של כתב התביעה – שלא הייתה עוד כל סיבה אובייקטיבית לעכב הגשתו, לרבות תשלום האגרה – לבדוק את מעשי פרקליטיו מעבר להוראה שנתן להם, כבעדותו, להגיש את כתב התביעה בנוסח שאישר להם.

יתר-על-כן, הנתבע-שכנגד העיד בבית-המשפט עדות כנה, שלא נסתרה, על כי טיוטת כתב התביעה הונחה בפניו יומיים לפני מועד הפרסום, הוא המתין יומיים על מנת לאפשר לפרקליטיו להשלים את התיקונים, ואז שיגר את דבר-הדואר-האלקטרוני לאתרים 'וואלה!' ו'ערוץ 7' (עמ' 8 לפרוטוקול, שורות 6–8). על-פי עדותו, לקח "מקדם-ביטחון" של יומיים בהם תיאר לעצמו כי התביעה כבר הוגשה (עמ' 8, שורות 13–14), וסגן את הידיעה באופן שיתאים. מסתבר גם, כי בין מועד שליחת הנתבע-שכנגד את הידיעה החדשותית לאתרים אלה לא שוחח עם פרקליטיו ולא החליף עמם מילה, כי לא היה צורך בכך. על-כן, אינני סבורה שמחובת הנתבע-שכנגד, שאיננו משפטן, כי אם בעל-דין, היה לבדוק מעבר למה שסוכם עם פרקליטיו, להגיש את כתב התביעה.

האם נתכוון הנתבע-שכנגד, על-ידי הפרסום, לפגוע בתובעת-שכנגד במידה גדולה מן הסביר? הנטל להוכיח כי המפרסם התכוון לפגוע יתר-על-המידה רובץ על התובעת-שכנגד.

המלומד שנהר, בספרו **דיני לשון הרע**, בעמ' 272, קובע כי הכוונה לפגוע מעבר למידה הסבירה יכולה לדור בכפיפה אחת עם פרסום שאינו חורג מתחום הסביר. אולם, פרסום החורג מגדר הסביר, במידת ההבלטה ובדרך ההצגה של הדברים, יכול ללמד על כוונה לפגוע מעבר למידה. כאן, מדובר בפרסום הכלול בידיעה חדשותית אחת רגילה. אין בה שום ממד החורג מהסביר, והתובעת-שכנגד לא הביאה שום ראיה בפני בית-המשפט המצביעה על כוונתו של הנתבע-שכנגד לפגוע בתובעת-שכנגד מעבר למידה ראויה. הואיל וכך, לא קמה חזקת חוסר-תוס-לב אשר תגבר על חזקת תוס-הלב שהצליח להקים הנתבע-שכנגד.

בתי-המשפט

א 050324/05

בית-משפט השלום תל-אביב-יפו

27/05/2007

בפני: כב' השופטת דליה מארק-הורנצ'יק

אשר על כן לנתבע-שכנגד עומדת הגנת תום-הלב בהתאם לסעיפים 15(4) ו-15(6) לחוק איסור לשון הרע ודין התביעה שכנגד להדחות.

העולה מכל המקובץ :

התביעה העיקרית – נדחית

התביעה-שכנגד – נדחית.

בנסיבות אלה, ישא כל צד בהוצאותיו.

המזכירות תשגר העתק פסק-הדין בתביעה ובתביעה-שכנגד לצדדים.

ניתן בלשכתי היום, ה' בסיון, תשס"ז (22 במאי, 2007), בהיעדר הצדדים.

דליה מארק-הורנצ'יק, שופטת